

taller de traducció

del gallec i del portuguès

< UB ESTUDIS GALLECS I PORTUGUESOS>
< ÍNDEX >
< INFORMACIÓ >

Begoña Paz

[A Coruña, 1965—]

El pes del meu desig

Deu anys anant-me'n a dormir amb ell, deu anys de petons foscos de bona nit, deu anys palpant-li a cegues l'entrecuix, només perquè ell me'n retirés la mà de mala manera, «estigues quieta d'una vegada», després d'un parell de minuts de carícies inútils.

N'hi havia d'altres. Jo ho sabia. Aquella carta, la foto d'una rossa a l'infern de la jaqueta, els mugrons de la perruquera apuntant-me als ulls, «el teu home és un home encantadon», les trucades de telèfon, les cites curiosament apuntades a l'agenda. Però vaig callar, vaig fer el cor fort i vaig callar. No el volia perdre. Tot i el regal de cada any, un pot de crema Ponds per a les arrugues, tot i les nits d'insomni al sofà, mentre ell dormia com un soc al nostre llit, tot i el raspall de les dents sense fer servir, els mitjons bruts penjats de la barra del bany, els calçotets amb la marca vermella dels llavis de l'altra. Jo l'estimava.

L'estimava, sí, i encara tenia memòria per recordar el seu cos sobre el meu, i els seus esbufecs i els meus gemecs i les coses que ell em deia mentre empenyia una vegada i una altra dintre meu, i el calfred final i aquella olor i després el batec deliciós en el meu interior, la seva mà que em guardava la cintura fins que arribava el son.

Però van arribar dones, i amb elles els plors, el consol del menjar, els quilos. Ell va deixar de desitjar-me, i jo vaig passar de víctima a culpable. Culpable de saber-ne la veritat i no tenir-ne la valentia d'afrontar-m'hi, culpable d'esperar a les fosques els seus roncs per proporcionar-me a mi mateixa el plaer que ell em negava, culpable d'enganyar el meu home amb la meva mà, culpable de pensar, ai senyor, que aquesta era molt més bona amant que no pas ell.

Deu anys. Fins que una nit vaig encendre'm la foguera amb la mà dues vegades, tres, i no n'hi va haver prou. I vaig tombar-me cap a ell, i vaig aspirar la seva olor d'home adormit, i va ser com si un corrent d'aire fresc em recorregués el cos i m'avivés les brases entre les cames. I em vaig incorporar i em vaig agenollar damunt seu i vaig enfonsar-li el sexe a la cara, agafant-li el cap entre les meves cuixes. Ell, encara adormit, va respondre, i jo, l'amazona més lleugera i més bonica del móns, galopant sobre el meu marit amb força, saltant tanques, fent cruixir les branques que vorejaven el camí, guiant amb les meves cuixes la muntura que duia al paradís.

Va ser després, quan em vaig deixar caure sobre seu, esgotada i feliç, i la meva oïda va registrar el silenci que li habitava el pit, va ser aleshores quan vaig saber que la meva muntura m'havia abandonat definitivament a mig camí.

Extret de:
Begoña Paz, *A ferida*. Vigo: Xerais, 2004.

< TEXT ORIGINAL >

Per a citar la traducció:
**Paz, Begoña. "Cos de mudances".
Taller de traducció del gallec i del
portuguès. Traducció d'Eduard del
Castillo Velasco. Barcelona: Estudis
Gallecs i Portuguesos – Universitat
de Barcelona, 2011.** <url>

Creat per UB Estudis Gallecs i Portuguesos sota
llicència Creative Commons Reconeixement no
comercial

Traducció del gallec al català d'**Eduard del Castillo Velasco** — 2011
Revisada per Pere Comellas

Estudis Gallecs i Portuguesos | <http://www.ub.edu/filgalport> | Universitat de Barcelona